

jakékoliv obchodní tajemství, které za něco stojí, se nebude probírat během formální firemní akce. Stejně jako se zbraněmi, s cennými informacemi o trhu se obchoduje v zadních uličkách branže.

Sem nás však nepřivedlo moje pracovní místo. Vlastně žádné nemám. Jsem osamělý vlk. Obchodní analytik placený hodinově společnostmi hedgeových fondů, abych jim pomohl prodat se konglomerátem potenciálních investic. Radím, do čeho investovat, kolik a jak držet krok s ročními výnosy, které od nich klienti očekávají. Mí přátelé často říkají, že jsem jako Chandler z *Přátel*. Nikdo nemá tušení, co vlastně dělám. Nicméně moje práce je dost přímočará – prostě pomáhám bohatým lidem, aby byli ještě bohatší.

„Jen si zkouším ty nové šaty,“ zapřeде zpoza balkonových dveří ženský hlas. „Nebude to víc než deset minut. Moc nepij. Pro ty panáky v oblecích jsi sotva civilizovaný i za střízliva.“

Odhodím menu na vedlejší stůl, zvednu knihu ležící vedle sebe a otočím na další stránku. *Stručné odpovědi na velké otázky* od Hawkinga.

Nacházíme se ve střešním patře hotelu, takže je od sud vidět na všechny balkony orientované na jih s výhledem na přístav.

Tak si jich také všimnu.

Nějakého páru o dvě terasy pod námi.

Jsou jako jediní venku a chytají poslední paprsky zapadajícího slunce. Světlo vlasů hlavy mají těsně u sebe. On má kukuřičně žlutý odstín, zatímco ty její jsou nazrzavělé, směsice zlaté a rudé barvy, jako písek v poušti zpražený sluncem.

On má na sobě elegantní oblek a ona vínově rudé šaty. Něco prostého, lacině vyhlížejícího a skoro až vyzyvavého. Asi nějaká call girl? Ale to ne. Magnáti hed-

geových fondů z Wall Street investují do drazě vypadajících společnic. Do typu žen s vestavěným značkovým šatníkem, podpatky s červenou podrážkou a s chováním dívek ze soukromých škol. Šmrncovní ženské existují jen v pohádkách a filmech s Julií Robertsovou. Na Manhattanu si u žen absolutně nikdo necení šarmu, upřímnosti a výstřednosti.

Ne. Tohle je venkovská husička. Možná nějaká místní ambiciózní holka, které se v naději na vysoké dýško podařilo vetřít do jeho postele.

Pár spolu pojídá broskev a dávají si lepkavé polibky. Šťáva jim stéká po rtech, když ji on krmí ovocem. Ona se usměje, když uždibuje ovocnou dužinu a vpíjí se mu do očí. Muž ji hladově líbá a ona se mu zakousne do spodního rtu – tvrdě – než od ní on odtáhne ústa a cosi jí zašeptá do ucha.

Dívka zakloní hlavu a rozesměje se, takže odhalí bledý, dlouhý oblouk krku. Zavrtím se na židli a knížka mi zakrývá vzdouvající se erekci. Nevím, co mě vzrušuje víc. Broskev, ta žena anebo fakt, že je ze mě oficiálně voyer. Pravděpodobně všechny tři věci dohromady.

Muž sklopí hlavu a dlouze z ní olizuje sladkou šťávu, nenechá si utéct ani kapku. Opírají se o zábradlí a on se k ní tiskne tělem.

Něco se mezi nimi odehrává. Něco, z čeho mi vstávají chloupky na krku. Ať už si ti dva užívají cokoliv, já to aktuálně nemám.

Nejsem muž uvyklý na věci, které jsou nedosažitelné.

„Už jsi ochutnal to bílé víno?“ Skleněné dveře se se skřípěním otevrou. Stočím pohled k osobě, již ten hlas patří.

„Trochu moc anýzu a lanýžů, vid’?“ Má společnice